

Bilag 2.

**Sygehusbestyrelsens erklæring af 21. december 1962.
Udsendt af Ritzaus Bureau på fjernskriver den 21. december,
i breve til bladene den 22. december 1962.**

„Odense, fredag.

På et møde i dag vedtog sygehusbestyrelsen i Odense følgende erklæring:

Sygehusbestyrelsen er fortsat af den opfattelse, at det af hensyn til sygehuset og patienterne ikke er rigtigt at offentliggøre alle enkeltheder i Bisgaardsagen. Dette har overlæge Bisgaard tidligere erklæret sig enig i, men når overlægen i de sidste dage i vid udstækning har udtalt sig til forskellige dagblade og senest i dag har udsendt en erklæring gennem Ritzaus Bureau, finder sygehusbestyrelsen det nødvendigt over for offentligheden at kommentere det, der af overlægen er udsendt.

Bestyrelsen skal indledningsvis henvise til sin erklæring af 6. november 1962 om sagen, hvoraf det fremgår, at der i hele overlæge Bisgaards funktionstid er forekommet flere alvorlige episoder, ligesom det har været ganske umuligt at formå overlæge Bisgaard til at deltage i det samarbejde, som er en absolut forudsætning for en forsvarlig drift af et specialiseret sygehus.

Når overlæge Bisgaard nu fremsatte den påstand, at han intet kendskab har til alvorlige episoder, og at sådanne endog ikke er påtalt over for ham, må det bero på alvorlige erindringsforskydninger. Som eksempel herpå kan nævnes, at overlæge Bisgaard i sin erklæring til Ritzaus Bureau udtaler: „Det er ikke rigtigt, at der angives, at jeg har ladet en patient henligge i narkose i en time, og jeg ved ikke, hvad der sigtes til“.

Dertil kan bestyrelsen oplyse, at man fra narkoseoverlæge Søren Jørgensen i september 1960 modtog følgende indberetning: „... under mit arbejde er jeg blevet bortvist fra neurokirurgisk afdelings operationsgang af afdelingens overlæge C. F. Bisgaard. Dette fandt sted under forberedelse til en operation, hvor en patient skulle

have fjernet en hjernesvulst beliggende i højre tindingelap. Efter at patienten var blevet bedøvet og lejret på operationsbordet, spurgte overlæge Bisgaard efter den af vore anæstesi-sygeplejersker, som sædvanligvis arbejder på kirurgisk anæstesi. På min forespørgsel, om det da ikke var tilfredsstillende, at jeg tog mig af patientens bedøvelse, svarede overlæge Bisgaard benægtende.

På min direkte forespørgsel: „Det vil sige, at du miskrediterer mig over for en sygeplejerske?“ bekræfter overlæge Bisgaard dette og anmoder mig om at forlade operationsstuen. Jeg svarer, at det kan jeg naturligvis godt, men at jeg dog foretrækker at blive. Skal jeg bortvises, må dette foregå med hospitalets direktørs sanktion. Hertil bliver der svaret, at direktøren ikke har noget at gøre på denne afdeling, og jeg vil nok forsvinde herfra.

Et øjeblik senere: „Er De her endnu — se så at forsvinde“. Hertil bemærkede jeg, at jeg agtede at blive. Operationen blev derefter påbegyndt og gennemførtes uden yderligere ordveksling.“

Denne hændelse blev drøftet ved et møde mellem bestyrelsens formand, lægerådets — lægerådet består af samtlige overlæger ansat ved sygehuset — formand, narkoseoverlæge Søren Jørgensen, overlæge Bisgaard samt direktør Søholm den 16. september 1960, under hvilket møde overlæge Bisgaard erklærede, at han kunne tiltræde narkoseoverlægens fremstilling af hændelsen. I et efterfølgende bestyrelsesmøde den 18. oktober 1960 besluttede bestyrelsen at forelægge episoden for indenrigsministeriet og sundhedsstyrelsen, og den 8. november 1960 blev sagen drøftet med sundhedsstyrelsens chef, daværende medicinaldirektør, dr. med. Johs. Frandsen, som bl. a. erklærede, at han anså forholdene for utålelige og ikke forsvarlige for patienterne.

Bestyrelsesmødet sluttede med en ud-